

David Irving a „Tábory operace Reinhardt“

Jürgen Graf

© Jürgen Graf, květen 2009
<http://juergen-graf.vho.org>
Translation © Erik Sedláček, 2011

Mladý a nadaný historik

Angličan David Irving má několik obdivuhodných vlastností:

- 1) Je neúnavný badatel, který strávil tisíce hodin v archivech;
- 2) Je prvotřídní historik druhé světové války. Některé jeho knihy, jako *Hitlerova válka* nebo *Churchillova válka*, se budou číst, dokud budou existovat lidé zajímající se o toto temné a dramatické historické údobí;
- 3) Je mistr anglického jazyka v psané i mluvené podobě.

V 60. a na začátku 70. let byla Irvingova genialita všeobecně uznávaná. Ačkoliv mnozí historici z řad establishmentu neměli tohoto mladého samorosta rádi, jeho talent popíral jen málokdo. Byl tak dobrý, že mu média zdráhavě odpouštěla i sotva skrývané sympatie k Adolfu Hitlerovi a Třetí říši. I v Německu byl opakovaně zván do televizních debat, kde ohromoval publikum znalostí historie a naprosto plynulou němčinou.

Pokud jde o „konečné řešení židovské otázky“, Irving s naprostou samozřejmostí akceptoval oficiální verzi, byť na toto téma nikdy nenapsal knihu, ba ani článek a snažil se mu vyhýbat.

Hitlerova válka

David Irving během práce na *Hitlerově válce* prostudoval obrovské množství německých dokumentů z válečného období. S rostoucím úžasem si uvědomoval, že ani jediný z nich nedokazuje, že Hitler nařídil vyhlazení Židů – nebo že věděl, že jsou vyhlazováni.

V té době si už musel být vědom, že existují badatelé, kteří zpochybňují oficiální verzi osudu Židů za druhé světové války. *Podvod dvacátého století* (The Hoax of the Twentieth Century) od Arthura Butze vyšel v roce 1976, rok před *Hitlerovou válkou*, a jen stěží dokážu uvěřit, že Irving o této knize nevěděl, nebo že neměl nutkání si ji z intelektuální zvědavosti přečíst. Ať tak či onak, totální absence dokumentárních důkazů o „holocaustu“ ho nevedla k jedinému logickému závěru, ale dospěl k názoru, že vyhlazení Židů nařídil a organizoval *Reichsführer-SS* Heinrich Himmler a Hitler o tom nevěděl. Irving v *Hitlerově válce* píše:¹

„Od roku 1942 vražedná mašinérie nabírala na obrátkách – s takovou vybroušeností a ďábelskou vynalézavostí, že od Himmlera až po bývalé právníky, kteří řídili vyhlazovací tábory, znalo pravdu možná jen sedmdesát lidí.“

Robert Faurisson na tuto značně nepravděpodobnou tezi odpověděl zcela logickou replikou:²

„Když si vypůjčím přirovnání od Davida Irvinga, určitě dokážu uvěřit, že Menachem Begin nemusel vědět o masakru v libanonských táborech Sabra a Šatila v době, kdy probíhaly. Během pár hodin tam bylo zmasakrováno několik set civilistů. Nevím, kdy se o tom masakru Begin dozvěděl, ale vím, že se o něm stejně jako každý jiný člověk na světě

¹ David Irving, *Hitler's War*, Wiking Press, New York 1977, str. 393.

² Robert Faurisson, „A Challenge to David Irving“, *Journal of Historical Review*, Volume 5, 1984.

dozvěděl velmi rychle. Když však místo o několika stech mužů, žen a dětí, zmasakrovaných během několika hodin, mluvíme o masakru milionů mužů, žen a dětí během tří nebo čtyř let v samotném srdci Evropy, jakým zázrakem by bylo možné skrýt tak strašlivý zločin před Hitlerem, Stalinem, Churchillem a Rooseveltem, jakož i Německem a celou Evropou, s výjimkou asi sedmdesáti lidí!“

Dnes, v roce 2009, je tento argument stejně platný jako tehdy v roce 1983.

Leuchterova zpráva

V dubnu 1988, během druhého Zündelova procesu v Torontu se David Irving dozvěděl, že do Polska odletěl s malou skupinou pomocníků Fred Leuchter, americký technik popravčích zařízení. Kontaktoval ho Zündelův poradce Robert Faurisson a měl prozkoumat údajné vražedné plynové komory v Osvětimi I, Osvětimi-Březince a Majdanku. Leuchter po návratu napsal zprávu, v níž došel k závěru, že tyto místnosti z technických důvodů nemohly být využívány jako plynové komory. A co je ještě důležitější, Leuchter se svým týmem odebral vzorky zdi zevnitř údajných plynových komor v Osvětimi I a Březince, kde bylo podle oficiální historiografie zabito obrovské množství Židů kyselinou kyanovodíkovou. Tyto vzorky analyzovala jedna americká laboratoř. Testy odhalily buď extrémně nízkou nebo vůbec žádnou úroveň kyanidu, zatímco kontrolní vzorek odebraný v odvšivovacím zařízení číslo 1 v Březince ho obsahoval nesmírně vysoké procento.³

Leuchterova zpráva potvrdila to, co Irving musel tušit, ne-li přímo vědět, už předtím: historika o plynové komoře v Osvětimi je kolosální podvod. V tu chvíli uvěřil, že se celý holocaust brzy zhroutí a rozhodl se naskočit do rozjíždějícího se vlaku. On, David Irving, jehož genialitu úzkoprší dvorní historici odmítají uznat, všechny zahanbí; bude první prominentní historik, který pranýřuje osvětimskou lež. Ke konci Zündelova soudu se tam Irving objevil jako svědek obhajoby. Pochválil Leuchterovu zprávu, jíž nazval „zdrucujícím dokumentem“. V letech 1988 a 1989 měl několik projevů zpochybňujících existenci plynových komor v Osvětimi: jeden z nich, přednesený roku 1989 na území Rakouska, vedl o 16 let později k jeho zatčení a uvěznění.

Irvingovo přesvědčení, že Leuchterova zpráva povede k bezprostřednímu zhroucení osvětimské lži, se však nenaplnilo: Židé za své plynové komory bojovali jako lvi a Irving byl označen za „popírače holocaustu“. V Židy ovládané západní společnosti to je Kainovo znamení. Irving začal být špiněn v médiích, jeho knihy mizely z knihkupectví a utrpěl obrovské finanční ztráty.

David Irving versus Deborah Lipstadtová

Když se jedna obzvláště nechutná představitelka holocaustové lobby, Deborah Lipstadtová, otírala o Davida Irvinga ve své knize *Popírání holocaustu*,⁴ zažaloval ji pro pomluvu. Začátkem roku 2000 v Londýně proběhl soud. Ačkoliv se Irvingova šance vyhrát od začátku blížila

³ Fred Leuchter, *An Engineering Report on the alleged „Gas Chambers“ at Auschwitz, Birkenau and Majdanek, Poland*, Samisdat Publishers, Toronto 1988.

⁴ Deborah Lipstadt, *Denying the Holocaust*, Free Speech Press, New York 1994.

nule, mohl docela dobře dosáhnout velkého morálního vítězství tím, že protivnou Lipstadtovou a její odborníky argumentačně rozcupuje. Je jasné, že by to vyžadovalo důkladnou přípravu, jenže Irving, seznámený s tématem „holocaustu“ jen povrchně, ve své aroganci nepokládal za nutné seznámit se před procesem s revizionistickou literaturou. Živě si vzpomínám na své zděšení, když jsem si ve švýcarských židovských novinách *Jüdische Rundschau Maccabi* přečetl, že Irving „přiznal existenci plynovacích nákladních aut“. Byla to pravda: při konfrontaci s takzvaným „just-dokumentem“,⁵ který tým Lipstadtové předložil jako písemný důkaz masového vraždění Židů v plynovacích autech, ho Irving uznal za pravý, přestože to je primitivní padělek hemžící se jazykovými i technickými absurditami. Toto falzum podrobně analyzovali dva revizionističtí badatelé, Němka Ingrid Weckertová⁶ a Francouz Pierre Marais.⁷ Jelikož si Irving mohl obojí naprosto bez problémů přečíst, pro jeho neznalost těchto mimořádně důležitých prací prostě neexistuje žádná omluva.

Nedostatečná znalost tématu Irvinga přinutila k několika senzačním, ale naprosto zbytečným ústupkům. Soudce Charles Gray v rozsudku popravdě konstatoval:⁸

„Irving během soudu změnil názor: byl ochoten připustit, že k plynování lidí v Osvětimi došlo, ale jen v omezeném rozsahu.“

K jeho cti je třeba říct, že velmi účinně použil Faurissonův argument „žádné díry, žádný holocaust“. Podle „svědectví očitých svědků“, na nichž je postavena celá oficiální verze událostí, totiž byla Leichenkeller (márnice) I krematoria II v Osvětimi-Březince používána jako plynová komora, kde bylo podle experta Lipstadtové, Roberta Jan van Pelta, v letech 1943/1944 zavražděno asi 500 000 Židů. Irving během procesu dokázal, že otvory ve střeše Leichenkeller I, kudy měli SS sypat granulát cyklonu B, nikdy neexistovaly, což znamená, že se údajný zločin nemohl odehrát. V tomto bodu Irving dosáhl obrovského vítězství. I soudce Charles Grey, k Irvingovi vyloženě nepřátelský, v rozsudku čestně uznal:⁹

„Musím přiznat, že jsem jako asi většina lidí věřil, že důkazy o masovém vyhlazování Židů v plynových komorách v Osvětimi jsou pádné. Když jsem však hodnotil důkazy předložené oběma stranami, tohoto předsudku jsem se zbavil.“

V rakouském vězení

David Irving v roce 2005 neprozíravě navštívil sionistickou loutku jménem Rakousko, kde ho okamžitě zatkli za projev „popírající holocaust“ z roku 1989. U soudu řekl některé věci, které mu nemůžeme vyčítat: chtěl být co nejrychleji propuštěn a vrátit se k rodině. Většina lidí by se v jeho situaci zachovala stejně. Je sice pravda, že řada revizionistů stanula za své názory před soudem, nevzdali se jich a zaplatili za to vysokou cenu, ale ne každý je hrdina.

⁵ Bundesarchiv Koblenz, R. 58/871.

⁶ Ingrid Weckert, „Massentötungen‘ oder Desinformation?“, *Historische Tatsachen*, Nr. 24, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1985. Ingrid Weckert, „Die Gaswagen“, in: Ernst Gauss (editor), *Grundlagen zur Zeitgeschichte*, Grabert Verlag, Tübingen 1994.

⁷ Pierre Marais, *Les camions à gaz en question*, Polémiques, Paris 1994.

⁸ England and Wales High Court (Queen's Bench Division), Decision David Irving v. Penguin Books Limited, Deborah E. Lipstadt, 7.11.

⁹ Tamtéž, 13.71.

Rakouský loutkový soud ho za spolupráci odměnil relativně shovívavým rozsudkem: dostal jen tři roky, v prosinci 2006 byl po odsezení třetiny trestu propuštěn a vrátil se do Anglie.

Cesta do Polska

V březnu 2007 jsem od Davida Irvinga dostal e-mail, kterým mě informoval, že je v Polsku na návštěvě „táborů operace Reinhardt“. Podle německých válečných dokumentů spočívala „operace Reinhardt“ v konfiskaci židovského majetku. Ortodoxní historici však bez sebemenšího dokumentárního či věcného důkazu tvrdí, že skutečným cílem této operace byla fyzická likvidace Židů z východního Polska a v táborech Belzec, Sobibor a Treblinka během ní byly zabity 1,5 až 2 miliony Židů oxidem uhelnatým z diesellových motorů. Tradiční historie má za to, že tyto tábory byly výhradně vyhlazovacími centry, kde byli všichni Židé bez ohledu na věk či zdraví ihned po příjezdu bez zaregistrování zplynováni: dočasně ušetřili pouze hrstku silných mladých Židů, které potřebovali k udržení táborů v chodu.

Ve zmíněném e-mailu (který jsem bohužel smazal) se mě Irving musel ptát na něco ohledně Belzecu, neboť si jasně vzpomínám, že jsem se ho ve své odpovědi ptal, zda četl knihu *Belzec: Propaganda, svědectví, archeologický výzkum a historie* (Belzec in Propaganda, Testimonies, Archeological Research, and History)¹⁰ od Carla Mattogna. Odepsal mi, že si jí pak přečte.

Kromě Belzecu, Sobiboru a Treblinky navštívil i Osvětim a Majdanek. Šestý údajný „vyhlazovací tábor“ Chelmno (Kulmhof) zřejmě nenavštívil. Na svém webu pak publikoval reportáž,¹¹ jež mi připadala nesmírně povrchní a vágní. Nebylo z ní možné vyvodit, jestli věří na plynování v Osvětimi a Majdanku nebo ne. Pokud jde o trojici táborů „operace Reinhardt“, vypadalo to, že se ztotožňuje s verzí „vyhlazovacích táborů“; na druhou stranu mluvil o „údajných plynových komorách“ v těchto táborech. Jinými slovy: vyhnul se jakémukoliv jasnému a jednoznačnému vyjádření.

Mé otázky Davidu Irvingovi a jeho odpovědi

V březnu 2009 jsem se dozvěděl, že Irving poskytl různé rady jinému „popírači holocaustu“, biskupovi Richardu Williamsonovi, a dostal jsem zprávu od jedné pobouřené francouzské dámy, kritizující Irvingova prohlášení o Treblince. 2. dubna jsem mu poslal e-mail se čtyřmi následujícími dotazy:

- Věří, že v Belzecu, Sobiboru a Treblince byli masově vražděni Židé?
- Pokud tomu věří, jaké pro to má důkazy?
- Jak bylo v takovém případě vraždění prováděno?
- Četl knihu *Belzec* od Carla Mattogna a knihu *Treblinka: Vyhlazovací nebo tranzitní tábor?*,¹² napsanou Carlem Mattognem a mnou?

¹⁰ Theses and Dissertations Press, Chicago 2004. Kniha je ke stažení na internetu v češtině.

¹¹ <http://www.fpp.co.uk>

¹² Carlo Mattogno, Jürgen Graf, *Treblinka – Extermination camp or transit camp?* Thesis and Dissertations Press, Chicago 2004. V češtině je ke stažení na internetu pod názvem „*Treblinka: Vyhlazovací nebo tranzitní tábor?*“; pozn. překl.

Ještě týž den mi přišla následující odpověď (v němčině):

„1. Ich bin der Auffassung, dass in besagten drei Lagern Massenvernichtungen stattgefunden haben („durch Gas“ lässt sich nicht beweisen, ist ja sehr umstritten).

2. Beweismaterial:

- Bekannter Briefwechsel Wolff/Ganzenmüller betr. Malkinia/Treblinka.
- Himmlers Anordnung, in Treblinka nichts auffindbar zurückzulassen, anschliessend einen Bauernhof darüber entstehen zu lassen [...].

- Persönliche Befragung zweier Zeugen... betr. Belzec, falls Echtheit nachweisbar.
- Höfle-Decode vom Januar 1943 und in Zusammenhang damit der Korherr-Bericht.

3. Für das Jahr 1942: Das Höfle-Dokument spricht von 1 274 166.

Für 1942 und 1943 haben wir aus Himmler-Akten die Beuteziffer Reinhardt – Schmuck, Uhren, Münzen. Daraus lässt sich ungefähr eine Ziffer für das Ergebnis für 1943 zusammenreimen bzw. hochrechnen, und zwar mehr als 1 Million – Himmler spricht dem Mufti gegenüber von „3 Millionen“.“

1. Jsem toho názoru, že masová likvidace („plynem“) v řečených třech táborech se nedá prokázat a je velice sporná.“

2. Důkazy:

- Znamá korespondence Wolff/Ganzenmüller ohledně Malkinia/Treblinka.
- Himmlerovo nařízení nezanechat v Treblince nic zjevného a celou následně přestavět na selský dvůr.

- Osobní výslech dvou svědků... ohledně Belzecu, jestliže je pravost prokazatelná.
- Höfleho dekódovaný dokument z ledna 1943 a v souvislosti s tím Korherrůva zpráva.

3. K roku 1942: Höfleho dokument mluví o 1 274 166.

Za roky 1942 a 1943 máme z Himmlerových spisů Reinhardt čísla o kořisti – šperky, hodinky, mince. Z toho se dá přibližně vypočítat výsledek za rok 1943, a sice více než 1 milion – Himmler řekl muftímu o „3 milionech“.

Chybějící odpověď na čtvrtou otázku

Ačkoliv na první tři otázky David Irving jasně odpověděl, nechal bez odpovědi tu čtvrtou: četl knihu *Treblinka: Vyhlazovací nebo tranzitní tábor?*, napsanou Carlem Mattognem a mnou, a *Belzec* od Carla Mattogna? V době jeho cesty do Polska byly obě knihy víc než tři roky online na internetu a vysoce počítačově gramotný britský historik se může snadno sám přesvědčit o jejich hodnotě. Bibliografie *Treblinky* obsahuje přes 200 titulů, asi dvě desítky z nich v polštině. Řada těchto polských zdrojů má zásadní význam a zásluha naší knihy spočívá v tom, že je zpřístupňuje badatelům, kteří – jako Irving – neumí polsky. Navíc *Treblinka* obsahuje početné odkazy na dokumenty z ruských archivů, které doposud nebyly publikovány v žádném západním jazyce.

Belzec je sice kratší než *Treblinka*, ale bibliografie zahrnuje přes 80 titulů, 18 z nich v polštině. Nejdůležitější je čtvrtá kapitola, kde Mattogno analyzuje výsledky forenzních vrtů a vykopávek v prostoru bývalého tábora z konce 90. let.

Pokud David Irving nepokládal za nutné tyto dvě knihy přečíst, svědčí to o tom, že ho ani v nejmenším nezajímá, co se v Treblince a Belzecu skutečně odehrálo. Samozřejmě, je docela

dobře možné, že je četl, ale nechce to přiznat, protože jinak by byl nucen reagovat na (hlavně technické) argumenty revizionistů. Jakmile se totiž člověk zabývá oficiální verzí táborů operace Reinhardt z technického hlediska, celá tato obludná lež se zhroutí jako domeček z karet.

Irvingovy důkazy pro masové vraždění Židů v táborech Reinhardt

David Irving ve své odpovědi uvedl sedm důvodů k přesvědčení, že tři tábory Reinhardt byly vyhlazovací. Pět z nich je založeno na dokumentech a dva na pověstech. Nejprve se budeme věnovat dokumentům.

- Známa korespondence Wolff/Ganzenmüller ohledně Malkinia/Treblinka.

Albert Ganzenmüller, státní tajemník na Reichsverkehrsministerium (Říšském ministerstvu dopravy) napsal v dopise SS-Gruppenführerovi Karlu Wolffovi z 28. června 1942: „*Od 22. července denně jezdí vlak s 5 000 Židy z Varšavy přes Malkiniu do Treblinky, a k tomu ještě dvakrát týdně vlak s 5 000 Židy z Przemyslu do Belzecu.*“¹³ Wolff 13. srpna odpověděl: „*S velkým potěšením jsem vzal na vědomí Vaše sdělení, že již 14 dní odjíždí do Treblinky každý den vlak s 5 000 příslušníky vyvoleného národa a my se tak nacházíme v situaci umožňující provést tento přesun obyvatelstva urychleným tempem.*“¹⁴ Ani Ganzenmüller ani Wolff netvrdili, že jsou Židé v Treblince zabíjeni; Wolff mluvil o „přesunu obyvatelstva“, což jasně ukazuje, že Treblinku pokládal za tranzitní tábor.

- Himmlerovo nařízení nezanechat v Treblince nic zjevného a celou následně přestavět na selský dvůr.

Protože toto nařízení neznám, poprosil jsem Davida Irvinga o zaslání kopie. 9. dubna odpověděl, že mi ji pošle později. Jelikož jsem zmíněný dokument doposud neobdržel, nemohu se k němu nijak vyjádřit. Jsem si však naprosto jistý, že neobsahuje žádný odkaz na masové vraždění, neboť kdyby tomu tak bylo, byl by citován v každé knize o holocaustu.

- Höfleho dekódovaný dokument z ledna 1943 a v souvislosti s tím Korherrova zpráva.

Richard Korherr ve své známé zprávě¹⁵ z roku 1943 napsal, že do roku 1942 prošlo tábory v Generálním gouvernementu 1 274 166 Židů. Höfleho zpráva¹⁶ Korherrovo číslo 1 274 166 potvrdila a upřesnila, že 24 733 deportovaných bylo posláno do L. (Lublin/Majdanek), 434 508 do B. (Belzec), 101 370 do S. (Sobibor) a 713 355 do T. (Treblinka). Ani jeden z uvedených dokumentů neříká, že deportovaní byli zabiti. Korherrova formulace „prošlo tábory“ jasně ukazuje, že se jednalo o tranzitní tábory.

¹³ Raul Hilberg, *Sonderzüge nach Auschwitz*, Dumjahn, Munich 1981, str. 177.

¹⁴ *Tamtéž*, str. 181.

¹⁵ NO-5194.

¹⁶ Peter Witte, Stephen Tyas, „A New Document on the Deportation and Murder of the Jews during ‚Einsatz Reinhardt‘ 1942“, in: *Holocaust and Genocide Studies*, no. 3, Winter 2001, str. 469 ad.

- Za roky 1942 a 1943 máme z Himmlerových spisů Reinhardt čísla o kořisti – šperky, hodinky, mince.

Skutečnost, že Němci obrali Židy o šperky, hodinky a mince ještě nedokazuje, že je zavraždili.

Výsledek: Ani jeden z dokumentů uvedených Irvingem nepodává důkaz, že tábory Reinhardt byly vyhlazovací centra.

Poslední dva „důkazy“ spadají do kategorie „z doslechu“. Co muftí z Jeruzaléma tvrdil, že slyšel od Himmlera, nebo co někdo řekl, že muftí říkal, že slyšel od Himmlera, nemá žádnou historickou hodnotu. Ještě nesmyslnější je odvolání na „osobní výslech dvou svědků ohledně Belzecu“. Představte si následující rozhovor:

Popírač Hirošimy: *„Rozhodně nevěřím tomu, že Američané v srpnu 1945 svrhli na Hirošimu atomovou bombu. To je jen hloupoučká japonská propaganda.“*

David Irving: *„Myslím, že se mýlíte. Před dvěma roky jsem byl v Hirošimě, kde jsem osobně mluvil se dvěma starými Japonci, kteří to bombardování zažili jako děti. Jelikož se jejich výpovědi shodovaly, dokazuje to, že Američané skutečně na Hirošimu svrhli atomovou bombu.“*

Kdyby byly v Belzecu doopravdy zavražděny statisíce Židů, nebyli bychom odkázáni na „očitě svědky“. Irvingův argument mi připomněl až směšné vyjádření „odborníka na Belzec“ Michaela Treguenza, jenž ohledně tamních pohřebních hranic napsal:¹⁷

„Ohledně počtu hranic v Belzecu panuje velká neshoda. Svědci z vesnice uvádí, že se využívalo až pět hranic, zatímco posádka SS během soudních líčení v letech 1963/1964 v Mnichově hovořila o dvou hranicích. (...) Vyjdeme-li z minimálního počtu 500 000 mrtvol spálených na dvou hranicích, musíme u pěti hranic předpokládat mnohem vyšší číslo – možná až dvojnásobné – než doposud oficiálně předpokládaných 600 000 osob.“

Treguenza tedy „dokazuje“ vraždu 1,2 milionů Židů v Belzecu klevetami, které slyšel desetiletí po válce od nějakých starých vesničanů! Tento typ „dokazování“ snad může stačit šaškovi jako Treguenza. Serióznímu historikovi s alespoň minimem sebeúcty však v žádném případě stačit nemůže!

Počet mrtvých v táborech Reinhardt podle Irvinga

Raul Hilberg ve své standardní práci o holocaustu uvádí, že v Treblince bylo zabito 750 000 Židů, v Belzecu 550 000 a v Sobiboru 200 000,¹⁸ což znamená celkem 1,5 milionů mrtvých v táborech Reinhardt. To je o 900 000 méně než udává Irving (1,274 miliony v roce 1942 plus víc než milion v roce 1943 = cca 2,4 miliony).

Tím však absurdity nekončí. Zvažme následující:

¹⁷ Michael Treguenza, „Das vergessene Lager des Holocaust“, in: I. Wojak, P. Hayes (eds), *„Arisierung“ im Nationalsozialismus, Volksgemeinschaft, Raub und Gedächtnis*, Campus Verlag, Frankfurt/Main, New York 2000, str. 253.

¹⁸ Raul Hilberg, *Die Vernichtung der europäischen Juden*, Fischer Taschenbuch Verlag, Frankfurt a. M. 1997, str. 946.

- 1) Hilbergovo číslo 550 000 obětí Belzecu je nemožné, protože podle Höfleho dokumentu (jenž v roce 1985, kdy Hilberg publikoval druhé a „definitivní“ vydání své knihy, ještě nebyl znám) tam bylo do 31. prosince 1942 deportováno 434 508 Židů. Jelikož se všichni shodují, že byl tento tábor na konci roku 1942 uzavřen, v roce 1943 už nemohly proběhnout žádné další deportace.
- 2) Vzhledem k této skutečnosti nemůže celkový počet mrtvých překročit 434 508, i kdyby byl každý jednotlivý Žid deportovaný do Belzecu zabit (což Hilberg i Irving předpokládají).
- 3) Pokud má Irving pravdu a v táborech Reinhardt byly skutečně zavražděny 2,4 miliony Židů, ale „pouze“ 434 508 z nich v Belzecu, musely by být zbylé 1 965 492 oběti zabity v Treblince a Sobiboru. To by znamenalo, že Hilbergův počet pro tyto dva tábory dohromady ($750\,000 + 200\,000 = 950\,000$) je o víc než milion nižší!

Difficile est satiram non scribere – Těžko jde nepsat satiru!

Otázka chybějící vražedné zbraně

V odpovědi na mé otázky David Irving napsal, že není dokázáno, že (údajně) vyhlazování v táborech Reinhardt bylo prováděno plynem. Jelikož Irving nemluví o žádné alternativní smrtící metodě (např. střelení), je jasné, že vražedná zbraň jednoduše není známa.

Víme přesně, jak zemřely oběti v Hirošimě a Nagasaki: zabil je výbuch atomových bomb, nebo později podlehly radioaktivnímu záření. Víme přesně, jak zemřely oběti v Drážďanech: uhořely zaživa, nebo se udusily pod troskami domů. Víme přesně, jak zemřely oběti v Katyni: byly zastřeleny Stalinovými pochopy. Víme přesně, jak zemřely oběti Eisenhowerových táborů na loukách u Rýna: byly úmyslně vyhladověny na smrt.

Podle Davida Irvinga byly ve třech táborech Reinhardt zabity 2,4 miliony lidí – daleko víc než v Hirošimě, Nagasaki, Drážďanech, Katyni a rýnských loukách dohromady –, ale nevíme jak! Pochopitelně z toho vyplývá, že neexistuje ani jeden věrohodný svědek, neboť kdyby existoval, věděli bychom, jak byly oběti zlikvidovány přinejmenším v jeho táboře.

Shrňme si to: David Irving není schopen předložit sebemenší dokumentární důkaz údajné masové vraždy v Belzecu, Sobiboru a Treblince. Implicitně připouští, že neexistuje ani jediný věrohodný svědek. Pokud však neexistují dokumenty ani věrohodní svědci, o jaké důkazy opírá svá tvrzení?

Tvrdí, že existuje forenzní důkaz, tj. velké množství lidských ostatků nalezených na místě tří táborů Reinhardt? Ne, nic takového. Nemluví dokonce ani o zprávě Andrzeje Koly, jež podle ortodoxních historiků dokazuje, že Belzec byl vyhlazovací tábor (k této zprávě se ještě dostaneme).

Historika o dieselové plynové komoře

Podle oficiální literatury „holocaustu“ byly (údajně) masové popravy v Treblince, Sobiboru a Belzecu prováděny dieselovými zplodinami. Jak však ukázal inženýr Friedrich Berg ve svém pečlivě podloženém článku „Dieselové plynové komory: ideální k mučení, absurdní

k vraždění“¹⁹ dieselové motory jsou mimořádně špatná smrtící zbraň, protože produkují jen velmi malé množství CO, ale vysoké procento kyslíku. Jakýkoliv benzínový motor by byl pro masovou vraždu nesrovnatelně lepší než naftový.

Bergovy argumenty byly tak neprůstředné, že se je holocaustová lobby ani nepokusila vracet. Thomas Dalton v *Debating the Holocaust* píše:²⁰

„Tomuto tématu [dieselovému motoru] se všichni antirevizionističtí autoři prakticky úplně vyhýbají. [...] To je jasné implicitní přiznání, že tradicionalisté nemají na Berga a revizionisty žádnou odpověď. [...] V poslední době se tuto otázku pokusili vyřešit blogeři. Po přiznání, že „je prostě nesmysl použít k plynování dieselové motory... když má člověk k dispozici benzínové,“ však Romanov tvrdí,²¹ že otázka dieselu je „irelevantní“, neboť všichni, kdo prohlašovali plynovací motor za dieselový, se podle jeho názoru jednoduše mýlili. Tvrdí, že „kompetentní“ svědci mluvili o benzínu, ale je schopen citovat jenom dva: Fuchse (pouze pro Sobibor) a Redera, který tvrdil, že výfukové spaliny byly vypouštěny do otevřeného prostoru!“

K tomu bych ještě dodal, že tento argument onoho směšného blogera S. Romanova („otázka dieselu je irelevantní“) odhaluje jeho podivné uvažování: sice neexistuje žádný dokumentární ani materiální důkaz holocaustu během „operace Reinhardt“, a nejsou ani žádní věrohodní svědci (protože jakou váhu lze přikládat svědkům, kteří se „jednoduše mýlili“ ohledně vražedné zbraně?), ale přesto to je dokázaná a nepopíratelná skutečnost! Jinak řečeno: pilíře, na nichž kdysi stála budova, se zhroutily, ale budova stojí dál, nebo se spíš vznáší ve vzduchu! Dokonalý zázrak!

Je možné, že by David Irving o absurditě historiky o dieselových plynových komorách nevěděl? Ne, to je vyloučeno. Na jedné revizionistické konferenci, která proběhla roku 1983 v USA a jíž se Irving zúčastnil, Friedrich Berg předložil zprávu obsahující již téměř všechny argumenty uvedené v jeho článku z roku 2003.²² Irving, který svůj projev přednesl ve stejný den jako Berg, na jeho adresu prohlásil:²³

„Musím říct, že přednáška pana Friedricha Berga dnes odpoledne na mě učinila hluboký dojem. Našel jsem v ní mnoho nanejvýš působivých věcí.“

Čili Irving již v roce 1983 věděl, že historika o dieselových výfukových plynech je nesmysl! Proto je dnes okolnostmi nucen psát, že provádění (údajné) masové vraždy plynem není dokázáno, a že je tato otázka „velice sporná“.

¹⁹ In: Germar Rudolf (Ed.), *Dissecting the Holocaust*, Theses and Dissertations Press, Chicago 2003.

²⁰ Thomas Dalton, *Debating the Holocaust*, Theses and Dissertations Press, Chicago 2003, str. 110, 111.

²¹ S. Romanov, „Why the diesel issue is irrelevant“. www.holocaustcontroversies.blogspot.com

²² Friedrich Berg, „The Diesel Gas Chambers – Myth within the Myth“, *Journal of Historical Review*, Volume 5, 1984.

²³ David Irving, „On History and Historiography“, *Journal of Historical Review*, Volume 5, 1984.

Vývoj legendy o vyhlazování

Židovské a polské skupiny začaly skoro okamžitě po spuštění činnosti táborů Reinhardt rozšiřovat všemožné fantastické zvěsti o masových vraždách. Znalost těchto historek je zásadní pro pochopení toho, jak se nyní převládající verze zrodila a jak velkou věrohodnost jí lze přiřkládat.

Začneme Belzecem. Podle samozvaného „očitého svědka“ Jana Karskiho zde byli Židé vyhlazováni ve vlcích s nehašeným vápnem.²⁴ Většina „svědků“ však mluví o zabíjení elektřinou. Polská exilová vláda v Londýně obdržela 10. července 1942 následující zprávu:²⁵

„Podle informací jednoho Němce, který tam je zaměstnán, je popraviště v Belzecu vedle nádraží. [...] Když vystoupí, muži jdou do baráku vpravo, ženy vlevo a tam se svléknou s tím, že to je kvůli vykoupaní. Pak jdou obě skupiny do třetího baráku s elektrickou deskou, kde proběhne poprava.“

V knize vydané roku 1944 ve Stockholmu a o rok později přeložené do angličtiny maďarský Žid Stefan Szende popsal, jak v Belzecu zabili miliony Židů elektřinou v podzemních prostorech popravčí budovy:²⁶

„Když přijely vlaky plné nahých Židů, byli nahnáni do obrovské haly schopné pojmout několik tisíc lidí. Nebyla zde žádná okna a podlaha byla kovová. Jakmile byli všichni Židé uvnitř, podlaha klesla jako výtah do obří nádrže s vodou, až byli po pás ve vodě. Pak do kovové podlahy pustili silný elektrický proud a během pár sekund byli všichni Židé, tisíce najednou, mrtví.“

V oficiální zprávě polské vlády o německých zločinech v Polsku, předložené Sověty na Norimberském tribunálu, stálo o Belzecu toto:²⁷

„V prvních měsících roku 1942 přicházely zprávy, že se v tomto táboře budují speciální zařízení pro masové popravování Židů. Pod záminkou, že jdou do sprchy, byli úplně svlečeni a nahnáni do budovy. Její podlahou procházel silný elektrický proud. Byly tu zabíjeny tisíce lidí.“

Hrůzné příběhy o Sobiboru byly úplně jiné. Zatímco židovská svědkyně Zelda Metzová tvrdila, že zde byli Židé „dušeni chlórem“,²⁸ sovětský svědek Alexander Pecherský popsal údajnou masovou vraždu takto:²⁹

„Jakmile všichni vešli, dveře se s hlasitým bouchnutím zavírají. Z otvorů ve stropu ve vírech klesá nějaká hustá černá substance. Člověk slyší hrůzyplné výkřiky, ale netrvají dlouho, protože se mění v sípání, dusivé chroptění a křeče.“

²⁴ Jan Karski, *Story of a Secret State*, Houghton Mifflin Company, Boston 1944.

²⁵ Carlo Mattogno, *Belzec...*, str. 12.

²⁶ Stefan Szende, *The Promise Hitler Kept*, V. Gollancz, London 1945, str. 159 ad.

²⁷ URSS-93, str. 41 ad.

²⁸ N. Blumental (ed.), *Dokumenty i materialy*, vol. I, Lodz 1946, str. 211.

²⁹ Yuri Suhl, *Ed essi si ribellarono. Storia della resistenza ebraica contro il nazismo*, Milan 1969, str. 31.

Případ Treblinky je ještě poučejší. Někteří z prvních svědků mluvili o plynových komorách, ale nikdo netvrdil, že vražednou zbraň byl dieselový motor. Polské podzemní noviny *Informacja biezaca* ze 17. srpna 1942 psaly o mobilní plynové komoře jezdící podél masových hrobů.³⁰ Tři týdny poté, 8. září, popsaly tytéž noviny údajné plynování takto: „Oběti byly vystaveny plynu se zpožděným účinkem, načež vyšly z plynových komor, došly k masovým hrobům, omdlely a spadly do nich.“³¹ Hlavní metodou zabíjení popisovanou svědky však byla horká pára. Hnutí odporu ve varšavském ghettu vydalo 15. listopadu 1942 obsáhlou zprávu, kde se tvrdilo, že od konce července do začátku listopadu byly v Treblince vyhlazeny dva miliony Židů v parních komorách.³²

V srpnu 1944 dobyla oblast kolem Treblinky Rudá armáda a bývalé vězně vyslýchala sovětská komise. Jaká vražedná zbraň bude vybrána – plyn nebo pára? Ve skutečnosti ani jedna. V této zprávě stálo, že v Treblince byly zavražděny tři miliony lidí vysátím vzduchu z popravčích komor!³³ V září 1944 poctil Treblinku svou návštěvou profesionální špión propagandy hrůz, Žid Wassili Grossman. Ve své knížce *Peklo Treblinka* potvrdil počet tří milionů obětí; protože samozřejmě nevěděl, která ze tří vražedných metod (pára, plyn a vypumpování vzduchu z komor) nakonec zvítězí, pro jistotu zmínil všechny tři.³⁴

Žalobci v Norimberském procesu zvolili verzi s párou. Polská vláda 14. prosince 1945 předložila dokument, který Sověti přednesli v Norimberku a podle něhož bylo v Treblince vyhlazeno párou „několik set tisíc lidí“.³⁵ Roku 1946 se však oficiální verze změnila. Jelikož bylo nevěrohodné, že by Němci ve třech táborech Reinhardt používali celou řadu naprosto odlišných metod zabíjení, parní komory, elektrická zařízení atd. byly postupně vykázány na smetišť dějin a nahradily je dieselové motory. Důvodem této volby byla nepochybně Gersteinova zpráva. Začátkem roku 1946 tato zpráva – kterou později skvěle analyzoval francouzský revizionista Henri Roques³⁶ – okamžitě vyvolala pozornost historiků a Gerstein, který tvrdil, že byl svědkem plynování Židů v Belzecu, určil jako vražednou zbraň dieselový motor. Tak se tedy zrodil mýtus o dieselových plynových komorách.

Bylo by docela zajímavé vědět, jak by náš intelektuální titán, bloger S. Romanov, asi reagoval, kdyby mu byly předloženy výpovědi všech těchto svědků. Nejspíš by tvrdil, že svědci ve skutečnosti viděli benzínový motor, ale bohužel ho nedokázali správně identifikovat. První svědci ho identifikovali jako podlahu železničního vagonu pokrytou nehašeným vápnem, druzí jako elektrifikovanou desku v baráku, třetí jako elektrifikovanou desku v obřím podzemním bazénu, čtvrtí jako strop s otvory, kterými byla vlévána černá kapalina, pátí jako mobilní plynovou komoru pohybující se podél masových hrobů, šestí jako kotel vyrábějící horkou páru, sedmí jako čerpadlo odsávající vzduch z komor, a osmí jako dieselový motor! Tyto drobné rozdíly jsou však naprosto irelevantní, neboť holocaust operace Reinhardt byl dokázán jako historická skutečnost!

Zná David Irving tyto zprávy očitých svědků? Pokud nečte revizionistickou literaturu, tak je znát nemůže, protože v oficiální literatuře se o nich nikdy nepíše. Yitzhak Arad ve své „stan-

³⁰ K. Marczewska, W. Wazniewski, „Treblinka w swietle Akt Delegatury Rzadu RP na Kraji“, in: *Biuletyn Glownej Komisji Badania Zbrodni Hitlerowskich w Polsce*, volume XIX, Warsaw 1968, str. 136 ad.

³¹ *Tamtéž*, str. 138 ad.

³² *Tamtéž*, str. 139-145.

³³ State Archives of the Russian Federation, Moscow, 7021-115-9, str. 108.

³⁴ Wassili Grossman, „Die Hölle von Treblinka“, in: *Die Vernichtungslager Maidanek und Treblinka*, Stern-Verlag, Vienna 1945, str. 33.

³⁵ PS-3311.

³⁶ André Chelain (Ed.), *Faut-il fusiller Henri Roques?*, Polémiques, Paris 1986.

dardní práci“ o táborech Reinhardt cituje výňatky ze zprávy hnutí odporu ve varšavském ghetu, ale bezostyšně padělá text nahrazováním problematického označení „parní komory“ výrazem „plynové komory“!³⁷ Pokud Irving revizionistickou literaturu čte, tak tyto absurdní historky rozhodně zná, ale opravdu toho není moc, co by o nich mohl říkat nahlas.

Výsledky vykopávek v Treblince (1945)

Historici obecně uznávají, že ani jeden z táborů Reinhardt neměl krematoria. Podle autorů písícih o „holocaustu“ byla těla zplynovaných Židů nejprve pohřbívána v masových hrobech a poté roku 1943 vykopána a spálena pod širým nebem. Už jen to samo o sobě odhaluje oficiální verzi jako vysoce nepravděpodobnou. Všechny „normální“ koncentrační tábory jako Dachau a Buchenwald, kde se o žádném masovém vraždění nemluví, krematoria měly – proč by je tedy Němci nepostavili ve „vyhlazovacích táborech“, kde by byla stokrát potřebnější?

Carlo Mattogno na základě několika experimentů se spalováním předpokládá, že ke zpopelnění lidského těla o hmotnosti 45 kg je potřeba 160 kg dřeva.³⁸ Vypočítal, že spálení 870 000 těl by vyprodukovalo 1 950 tun lidského popela plus 11 000 tun dřevěného popela. Celkový objem popela by činil asi 48 000 krychlových metrů. Jelikož zuby a kosti nelze spálením v otevřeném prostoru zcela zničit, na místě bývalého tábora by muselo zůstat roztroušené množství zubů a kostí.

Kdyby Sověti a Poláci našli byt' i jen 10 % tohoto popela, zubů a kostí, mohli by vůči Němcům vznést závažnou obžalobu. Svolali by mezinárodní komisi – přesně jako Němci po objevení masových hrobů v Katyni – a předložili výsledky forenzního zkoumání na Norimberském procesu. Nemuseli by se tak uchýlovat k nesmyslům s „parními komorami“.

Polský tým vedený soudcem Zdzislawem Lukaszkiwiczem uskutečnil v listopadu 1945 na místě bývalého tábora Treblinka vykopávky a vypracoval zprávu, zveřejněnou až třicet let poté!³⁹ První den vykopávek našli „četné polské, jakož i ruské, německé, rakouské a české mince a rozbité kusy různých nádob“, ale žádné lidské ostatky. Druhý den objevili „všelijaké kuchyňské nádobí, různé předměty z domácnosti, kusy oblečení, početné více či méně těžce poškozené polské dokumenty, těžce poškozený občanský průkaz jednoho německého Žida a několik dalších mincí“. Třetí den našli „velké množství popela a lidských ostatků“. Čtvrtý den objevili „rozbité kusy všelijakých kuchyňských nádob, velké množství hadrů, řecké, francouzské a slovenské mince, a zbytky sovětského pasu“. 13. listopadu Lukaszkiwicz vykopávky zastavil, neboť pokládal nalezení dalších hrobů za „nepravděpodobné“.

To, že Poláci našli nějaké lidské ostatky, není nijak překvapivé. Podle Höfleho dokumentu bylo v roce 1942 posláno do Treblinky 713 355 Židů a deportace pokračovaly – i když v mnohem menším měřítku – až do srpna 1943. Vzhledem k tomu člověk musí předpokládat, že v táboře několik tisíc deportovaných zemřelo.

³⁷ Yitzhak Arad, *Belzec, Sobibor, Treblinka. The Aktion Reinhard Death Camps*, Indiana University Press, Bloomington and Indianapolis 1987, str. 334, 335.

³⁸ Carlo Mattogno, Jürgen Graf, *Treblinka – Extermination Camp or Transit Camp?*, kapitola 4.

³⁹ Stanislaw Wojtczak, „Karny oboz pracy Treblinka I i osrodek zagłady Treblinka II“, in: *Biuletyn Główny Komisji Badania Zbrodni Hitlerowskich w Polsce*, Warsaw 1975, volume XXVI, str. 183-185.

Výsledky archeologických vrtů v Belzecu (1997-1999)

V roce 1997 se Muzeum holocaustu ve Spojených státech a jedna obdobná polská organizace rozhodly provést na území bývalého tábora Belzec archeologické vrty a vykopávky. Tým archeologů vedl prof. Andrzej Kola, jenž v roce 2000 zveřejnil výsledky.⁴⁰ Carlo Mattogno v již zmiňované knize o Belzecu předkládá podrobnou analýzu této zprávy, jejíž závěry zde shrnu.

Není třeba říkat, že jediná rozumná metoda by spočívala v provedení vykopávek na celém území bývalého tábora, jenže to je přesně to, co Kola a jeho tým neudělali. Postupovali takto: vrtání probíhalo v určené oblasti v pětimetrových rozestupech 8 metrů dlouhou ruční vrtačkou o průměru 65 mm. Celkem bylo provedeno 2 227 vrtů, z nichž 236 poukazovalo na masové hroby. Takto získané vzorky země byly následně analyzovány. Analýza prokázala existenci celkem 33 hrobů ve dvou oddělených částech tábora. Jejich celková plocha činila 5 919 čtverečních metrů a objem 21 310 krychlových metrů.

Ačkoliv Kola se svým týmem objevil nejen lidský popel a kosti, ale také určité množství nespálených mrtvol, naprosto nepochopitelně je neexhumovali. Jeho kniha obsahuje fotodokumentaci předmětů nalezených v táboře. Na fotografiích je všelijaké bezvýznamné harampáďí: podkovy, klíče a visací zámky, hrnce a nůžky, hřebeny, mince a láhve, ale ani jediný snímek nezachycuje mrtvolu nebo její část!

Podle experimentálních dat může být maximální kapacita masového hrobu osm mrtvol na metr krychlový za předpokladu, že třetinu tvoří děti. Teoreticky by tedy plocha hrobů v Belzecu postačovala k pohřbení 170 000 lidí. V takovém případě by revizionisté museli přiznat, že Belzec skutečně byl vyhlazovací tábor, neboť v táboře existujícím pouze devět a půl měsíce by nemohlo zemřít 170 000 lidí z „přirozených příčin“. Na druhou stranu by to nemohl být ani „čistě vyhlazovací tábor“: podle Höfleho dokumentu sem bylo deportováno 434 000 lidí a pokud by jich bylo zabito 170 000, další 264 000 by ho opustilo živých.

Skutečnost je ovšem taková, že kapacita 170 000 mrtvol spočívá na dvou zcela nereálných předpokladech: maximálním povrchu respektive objemu hrobů a zároveň nejvyšší možné hustotě mrtvol v nich. K prvnímu bodu Kola prohlašuje.⁴¹

„V první zóně se pravděpodobně menší sousední hroby sesutím hliněných stěn spojily s většími. [...] Dodatečná narušení archeologické struktury vznikla intenzivními vykopávkami hned po válce, kdy místní obyvatelstvo hledalo cennosti. Tato skutečnost archeologům znesnadňuje přesné určení velikosti pohřebních jam.“

Státní zástupce města Zamosc již roku 1946 konstatoval, že místní obyvatelé „tábor úplně překopali při hledání cenností“.⁴²

Pokud jde o druhý bod, z 236 vzorků půdy odebraných v souvislosti s hroby 99 neobsahovalo vůbec žádné lidské ostatky a víc než polovina ze zbylých 137 vykazovala pouze tenkou vrstvičku lidského popela. Carlo Mattogno z toho vyvozuje.⁴³

⁴⁰ A. Kola, *Belzec: The Nazi Camp for Jews in the light of archeological sources: Excavations 1997-1999*, The Concl for the Protection of Memory and Martyrdom, United States Holocaust Museum, Warsaw and Washington 2000.

⁴¹ *Tamtéž*, str. 65 ad.

⁴² Zentrale Stelle der Landesjustizverwaltungen, Ludwigsburg 252/59, vol. I, str. 1227.

„Ačkoliv počet mrtvol nelze stanovit, z výše řečeného lze usoudit, že šlo o řádovou hodnotu několika tisíc, možná i desítek tisíc.“

Osobně pokládám druhé číslo („několik desítek tisíc“) za extrémně nepravděpodobné, ačkoliv ho nemohu s absolutní jistotou vyloučit. V Belzecu zřejmě zahynulo několik tisíc Židů.

Sobibor neboli posudek, který nikdy nevyšel

Ke třetímu táboru Reinhardt, Sobiboru, poskytuje mladý a nadaný revizionista Thomas Kues následující informaci:⁴⁴

„V článku, jenž vyšel 26. listopadu 2001 v The Scotsman, čtete, že polský archeolog A. Kola a jeho tým objevili na území Sobiboru sedm masových hrobů. [...] Ačkoliv již od chvíle, kdy měly být provedeny vrty a vykopávky, uplynulo sedm let, nevyšel o tom ani jediný článek, zpráva či odborný posudek, ať v angličtině, polštině či jakémkoliv jiném jazyce.“

Proč nevyšel „ani jediný článek, zpráva či odborný posudek“ o výsledcích vrtů a vykopávek „ať v angličtině, polštině či jakémkoliv jiném jazyce“? Odpověď je nasnadě!

Dva důležité dokumenty, které Irving záměrně ignoruje

Ve světle výše uvedených skutečností nemohly tábory Reinhardt za žádných okolností sloužit jako vyhlazovací centra. Nemohly to však být ani pracovní tábory, neboť byly příliš malé na to, aby mohly pojmout obrovský počet deportovaných. Zbývá tedy pouze jedna možnost: Treblinka, Belzec a Sobibor byly tranzitní tábory. To potvrzují i početné německé válečné dokumenty, jež hovoří o „evakuaci“ či „odsunu“ Židů na východ. Dále to potvrzují dva důležité dokumenty o Belzecu a Sobiboru, které David Irving záměrně ignoruje, neboť popírají jeho tezi.

Fritz Reuter, úředník z oddělení obyvatelstva a sociální péče na úřadu generálního guvernéra pro distrikt Lublin, učinil 17. března 1942 záznam o rozhovoru z předešlého dne s SS-*Hauptsturmführerem* H. Höflem, zmocněncem pro přesídlení Židů v distriktu Lublin. Napsal:⁴⁵

„Již v odjezdové stanici by bylo vhodné rozdělovat Židy v transportech, odjíždějících do distriktu Lublin, na práce schopné a práce neschopné. [...] Všichni práce neschopní Židé mají jít do Bezecu [sic!], nejzazší pohraniční stanice v zamoszském kraji. Hstuf. Höfle zvažuje postavení velkého tábora, kde by byli práce schopní Židé registrováni do kartotéky podle povolání a odtud vyžadováni. [...] Na závěr uvedl [Höfle], že by mohl přijímat

⁴³ Carlo Mattogno, *Belzec...*, str. 91.

⁴⁴ <http://www.codoh.com/newrevoices/nrtksgwl.html>

⁴⁵ Jozef Kermisz, *Dokumenty i materialy do dziejow okupacji niemieckiej w Polsce*, vol. II: „Akce“ i „Wysiedlenia“, Warsaw-Lodz-Krakow 1946, str. 32 ad.

4-5 transportů denně s 1 000 Židy do cílové stanice Bezec. Tito Židé by přejeli hranici a už by se do Generálního gouvernementu nikdy nevrátili.“

O smyslu tohoto dokumentu nelze mít pochyb: práce neschopní Židé měli být odsunuti z Generálního gouvernementu a deportováni na obsazená východní území. Věta, že Belzec byl „nejzazší pohraniční stanice v zamoszském kraji“, dává smysl jen v souvislosti s odsunem za hranici. Stejně jako Sobibor se Belzec nacházel na nejzazším východním okraji Generálního gouvernementu, nedaleko ukrajinské hranice.

Jistě, David Irving by mohl tvrdit, že Reuter použil kódový jazyk a „přejedou hranici a už se do Generálního gouvernementu nikdy nevrátí“ je šifrovaný výraz pro „budou zabiti v Belzecu“. Takovou interpretaci bych mu však neradil, protože by byla až příliš absurdní.

Heinrich Himmler 15. července 1943 nařídil:⁴⁶

„Tranzitní tábor Sobibor se změní v koncentrační tábor.“

Sobibor byl tedy oficiálně označován za tranzitní tábor (Durchgangslager).

Tři tábory Reinhardt byly tranzitní tábory

Říšský komisař Běloruska, Wilhelm Kube, poslal 31. července 1942 říšskému komisaři pro Východní území, Heinrichu Lohsemu, telegram, v němž protestoval proti poslání transportu 1 000 Židů z Varšavy do Minsku.⁴⁷ Jelikož deportace Židů z varšavského ghetta započaly osm dní předtím a historici se shodují, že tehdy byli všichni Židé deportováni do Treblinky, 1 000 Židů zmiňovaných Kubem nutně muselo dorazit do Minsku přes Treblinku. Ilegální polské noviny *Informacja Biezsaca* 17. srpna 1942 oznámily, že 1. srpna byly deportovány z Varšavy do Smolensku 2 000 kvalifikovaných židovských dělníků.⁴⁸ 7. září 1942 tytéž noviny napsaly, že „dva transporty se 4 000 osobami byly poslány na práci v zařízeních důležitých pro válku v Brzesci a Malachowicze“.⁴⁹

Jsem si vědom, že tato čísla zachycují jen malou část Židů deportovaných do Treblinky a antirevizionisté budou namítat, že v těchto případech šlo o „výjimky“. Jenže každý jednotlivý Žid, který opustil Treblinku či zbylé dva tábory Reinhardt živý, zasazuje tvrdou ránu oficiální verzi, podle níž to byla „čistě vyhlazovací centra“, kde byli všichni Židé bez ohledu na věk či zdraví ihned po příjezdu zplynováni. A pokud antirevizionisté nazývají výše uvedené případy „výjimkami“, pak máme právo se ptát, kolik dalších takových „výjimek“ ještě může existovat.

Určitý počet Židů byl z táborů Reinhardt poslán do Majdanku a Osvětimi. Polská historička Zofia Leszczynska, kterou lze sotva podezírat ze sympatií k revizionistům, uvádí, že v říjnu 1942 odjelo 1 700 Židů z Belzecu do Majdanku.⁵⁰ Už jen tato skutečnost sama o sobě rozbíjí oficiální verzi, podle které Belzec přežilo méně než 10 Židů.

⁴⁶ Reprodukce dokumentu v: Tovi Blatt, *Sobibor. The forgotten revolt*, H. E. P., Issaquah 1998, dokumenty bez číslování stran.

⁴⁷ State Archives of the Russian Federation, Moscow, 7445-2-145, str. 80.

⁴⁸ Hoover Institute Library and Archives, Stanford, „Report on conditions in Poland“, Annex No. 7, Box 29.

⁴⁹ K. Marczewska, W. Wazniewski, „*Treblinka w swietle akt Delegatury...*“, str. 137.

⁵⁰ Z. Leszczynska, „Transporty wiezniow do obozu na Majdanku“, *Zeszyty Majdanka*, IV, 1969, str. 189.

Židovští historici Adam Rutkowski a Tatiana Berensteinová v článku o „Židech v Majdanku“ píší.⁵¹

„Některé transporty z Varšavy přijely do Lublinu přes Treblinku, kde probíhala selekce deportovaných.“

Pro oficiální historiografii je toto tvrzení prostě smrtící! 30. dubna 1942 přijel z Treblinky do Majdanku transport s 305 Židy. Jeden z nich, Samuel Zymlersztain, o svém utrpení později napsal zprávu.⁵² Po „vyhlazovacích táborech“ Treblinka a Majdanek přežil ještě osm „normálních koncentračních táborů“. Je tak živoucím důkazem toho, že Němci své židovské vězně nevyhlazovali.

Autor nejpodrobnější knihy o Sobiboru,⁵³ holandský Žid Julius Schelvis, v něm byl sám internován. Pochopitelně ho prezentuje jako továrnu na smrt, ale jeho líčení stojí výhradně na tom, co slyšel od jiných nebo někde četl, protože tam strávil jen pár hodin. Pak ho deportovali do Lublinu a ještě později do Osvětimi, odkud se nakonec vrátil do Nizozemí. Přitom Schelvis nebyl nijak výjimečný případ: ze Sobiboru bylo do různých pracovních táborů deportováno přinejmenším 700 holandských Židů, přičemž se někteří vrátili domů přes Osvětim – další „vyhlazovací tábor“, kde je Němci nejspíš zapomněli „zplynovat“.⁵⁴

Zvláště poučný je případ v září 1874 narozené české židovky Minny Grossové. Tu 19. října 1942 deportovali do Treblinky, kde byli podle oficiální historiografie i práce schopní Židé bez zaregistrování okamžitě nahnáni do plynu. Paní Grossová nebyla ani ve svých 68 letech zplynována, ale odsunuta do Osvětimi, kde – podle mytologie holocaustu – byli všichni práce neschopní Židé bez zaregistrování ihned posíláni do plynové komory. Paní Grossová opět nebyla zplynována, ale řádně zaregistrována. Zemřela 30. prosince 1943.⁵⁵ Z hlediska ortodoxní historie „holocaustu“ je osud této ženy naprosto nevysvětlitelný.

Skutečnost, že je zdokumentováno jen relativně málo transportů z táborů Reinhardt na jiná místa, lze velmi snadno vysvětlit. Vítězové druhé světové války se už v roce 1945 rozhodli zvěčnit legendu o vyhlazování Židů a lze s jistotou předpokládat, že nescíselné množství dokumentů odporujících oficiální „pravdě“ bylo buď utajeno nebo zničeno.

Někdo by mě mohl nařknout, že se uchyluji ke stejnému lacinému triku jako ortodoxní historici, kteří prohlašují, že písemné důkazy o vražedných plynových komorách neexistují, protože „Němci všechny dokumenty zničili“. Ovšem taková výtka by byla neopodstatněná, jelikož má pozice vychází z mnohem pevnějších základů. Kdyby existoval jen jediný dokument dokazující zplynování Židů, musel bych uznat, že mohla existovat i jiná plynování, jenže ani 64 let po válce se žádný takový dokument neobjevil. Na druhou stranu jsme viděli, že existují dokumenty dokazující posílání Židů z táborů Reinhardt na jiná místa – a na každý takový dokument může existovat stovka dalších.

⁵¹ Tatiana Berenstein, Adam Rutkowski, „Żydzi w obozie koncentracyjnym Majdanek (1941-1944)“, *Biuletyn Żydowskiego Instytutu Historycznego w Polsce*, no. 58, 1966, str. 16.

⁵² Samuel Zymlersztain, „Pamiętnik więzienia dziesięciu obozów“, *Biuletyn Żydowskiego Instytutu Historycznego w Polsce*, no. 68, Warsaw 1968.

⁵³ Julius Schelvis, *Vernichtungslager Sobibor*, Metropol Verlag, Berlin 1998.

⁵⁴ Carlo Mattogno, *Jürgen Graf, Treblinka...*, str. 259-288.

⁵⁵ Tereziňská pamětní kniha, Tereziňská iniciativa, Melantrich 1995, str. 393.

Jednou popírač, navždy popírač

David Irving je nesmírně inteligentní člověk, ale bohužel naprosto amorální. Pravda je pro něj jen zboží. Je ochotný říct cokoli, pokud si myslí, že to pomůže jeho kariéře.

Irvingovi se stýská po starých dobrých časech, kdy ho zvali do televizních debat, jeho knihy měly příznivé recenze a dobře se prodávaly. Chce, aby se ty časy zase vrátily. Na druhou stranu přirozeně ví, že západní společnost ovládají Židé a že dokud ho Židé budou nazývat „popírač holocaustu“, zůstane psancem. Proto se této nálepky chce za každou cenu zbavit. Než by čekal na zhroucení židovské moci (které může, ale také nemusí nastat ještě za jeho života), snaží se s nimi udělat kšeft.

Jeho jediný skutečný problém je Osvětim. Žádný jiný aspekt holocaustu nikdy nezpochybňoval. Vždy zastával názor, že Němci na východní frontě postříleli obrovské množství Židů (v osmé kapitole knihy *Treblinka: vyhlazovací nebo tranzitní tábor?* by našel přesvědčivé důkazy, že zprávy *Einsatzgruppen*, údajně dokazující takové gargantuovské vraždění, jež Irving nekriticky akceptuje, jsou nanejvýš podezřelé, jelikož je jednak vyvrací jiné německé dokumenty a za druhé je nedokládají forenzní důkazy). Nikdy nezpochybňoval údajné masové vraždění v táborech Reinhardt nebo Majdanku. Výslovně uznal existenci „plynovacích nákladňáků“, údajně používaných v Chelmnu a na obsazených sovětských územích. Ovšem také tolikrát a tak důrazně obhajoval revizionistické stanovisko ohledně Osvětimi, že mu hrdo brání v této věci ustoupit; je ochotný nanejvýš připustit možnost, že v Osvětimi proběhlo nějaké plynování v omezeném rozsahu.

Podle Raula Hilberga v Osvětimi zahynul milion Židů.⁵⁶ Jelikož počet Židů, kteří v Osvětimi zemřeli z takzvaně „přirozených příčin“ (nemoci, vyčerpání, atd.) nemohl překročit 100 000, muselo by být v tamních plynových komorách zavražděno asi 900 000 Židů. Takže do dělá Irving? Tvrdí, že ve třech táborech Reinhardt, čili v Belzecu, Sobiboru a Treblince byly zavražděny 2,4 miliony Židů, nikoliv Hilbergův 1,5 milionu, čímž nabízí plnou kompenzaci za zhruba 900 000 „obětí plynových komor“ v Osvětimi, které jí vzal.

Irving však dělá účet bez hostinského. Zjevně stále nedokáže pochopit mentalitu svých trýznitelů. Zpochybňováním Osvětimi ze židovského pohledu spáchal tu nejhorší svatokrádež, neboť Osvětim je středobod celého holocaustu, přestože podle Hilberga zodpovídá za méně než pětinu „obětí holocaustu“. Židé Irvingovi toto rouhačství nikdy neodpustí. I kdyby najednou začal tvrdit, že Němci zplynovali milion Židů v Majdanku, dva miliony v Chelmnu, tři miliony v Sobiboru, pět milionů v Belzecu a deset milionů v Treblince, a navíc zastřelili dvacet milionů Židů na ruské frontě, nebude mu to nic platné: Židé a jejich poskoci ho dál budou nazývat „popírač holocaustu“. Dokud je západní svět ovládán Židy, této nálepky se nikdy nezbaví.

Varování Davidu Irvingovi

Nevím, kdy vyjde jeho dlouho anoncovaná kniha o Heinrichu Himmlerovi, ale obávám se, že již znám její podstatu: ano, holocaust se skutečně stal; doopravdy byly zavražděny miliony Židů, ale jen bezvýznamnou část z nich zplynovali v Osvětimi; v Belzecu, Sobiboru a Tre-

⁵⁶ Raul Hilberg, *Die Vernichtung der europäischen Juden*, Fischer Taschenbuch Verlag, Frankfurt a. M. 1997, str. 946.

blince byly neznámým způsobem zavražděny 2,4 miliony Židů; jeden až dva miliony byly zastřeleny nebo zavražděny v plynovacích nákladních v Rusku. Adolf Hitler za tyto zločiny nenese žádnou zodpovědnost. Nařídil je a organizoval *Reichsführer*-SS Heinrich Himmler, kterému se nějak podařilo tento gigantický masakr před svým Vůdcem zatajit.

Protože Heinrich Himmler má jen málo obdivovatelů i mezi otevřenými nacisty, Irving ho nejspíš pokládá za ideálního obětního beránka. Varuji Davida Irvinga, že taková tvrzení budou mít pouze jediný efekt – zničení posledních zbytků důvěryhodnosti, které ještě má. Daleko horší však je, že se jedná o hanebnou pomluvu. Himmler své svědomí zatížil mnoha proviněními, ale nikdo, ani David Irving, nemá právo obviňovat ho z naplánování a provedení monstrózního vraždění, kterého se nemohl dopustit prostě proto, že se nestalo.

Rada Davidu Irvingovi

Stejně jako mnozí jiní nadaní lidé před ním i David Irving hluboko upadl, ale kdo upadl, může opět povstat. Radím mu, aby si vzpomněl na staré přísloví: „Fakta jsou tyran, který nestrpí žádný odpor.“ Doufejme, že David Irving sebere potřebnou odvahu k tomu vzít fakta na vědomí a vyvodit z nich nevyhnutelné závěry. Neexistuje pro něj jiná cesta, jak si uchovat čest a získat zpět svou důvěryhodnost.